

ת"פ 38172/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38172-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני בעניין:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מחטיבת התביעות י-ם
נגד הנאשם		פלוני ע"י ב"כ עו"ד אלכס גפני

גזר דין

(1) הנאשם הורשע ביום 25.12.2022, לאחר שמיעת עדויות, בביצוע אימים, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

(2) לפי האישום, הנאשם ואשתו לשעבר (להלן: "המתלוננת") היו נשואים מזה 26 שנים ולהם 10 ילדים. ביום 9.5.2020, בביתם בירושלים, אמר הנאשם למתלוננת שתישרף ושנשמתה תישרף, ושהיא תהיה בקבר. הוא הוסיף ושאל אותה מספר פעמים האם שמעה על אירוע בו רופא חנק את אשתו בלילה. הוא הוסיף גם ואמר לה כי הרופא הוא איש חכם שכן חנק את אשתו במהלך הלילה בניגוד לאירוע אחר שבו אדם ממוצא אתיופי דקר את אשתו בחדר מדרגות. הנאשם שב וחזר על כך שהרופא היה פיקח כי חנק את אשתו בלילה. בהמשך, לחש הנאשם באוזני המתלוננת "נראה מתי אני אעשה את זה. כל הכסף בחשבון בנק יעבור אליי, אני אקבל את כל הכסף".

(3) בהכרעת הדין שניתנה ביום 25.12.2022 הורשע הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו באישום.

(4) בדיון מיום 2.2.2023 טענו הצדדים לעונש.

תמצית טענות הצדדים

(5) המאשימה טוענת בין השאר ובעיקר, כי הנאשם יליד שנת 1969. נעדר עבר פלילי. המתלוננת תיארה כי סבלה מקללות ועלבונות מצד הנאשם למשך תקופה ארוכה אף שהתייחסה אליו בכבוד. הערכים המוגנים נפגעו

קשות אף שהמתלוננת הייתה אמורה להיות בטוחה בביתה מבצרה. בנסיבות העבירה שבוצעה, מתחם הענישה ההולמת נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. המאשימה עותרת למקם את עונשו של הנאשם, שלא נטל אחריות ולא הביע חרטה, ברף האמצעי של המתחם ולהשית עליו מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

(6) הנאשם - באמצעות בא-כוחו עו"ד א' גפני - טוען בין השאר ובעיקר, כי הנאשם אינו אדם צעיר. מעולם לא הסתבך בפלילים. חרף המערכת הזוגית העכורה שהייתה לבני הזוג, לא היו אירועי אלימות ולא היה כל פוטנציאל למימוש איומים כלשהם. כל שהיה בין הצדדים הוא ריב ולא היו אירועים חד-צדדיים. הנאשם והמתלוננת דרכיהם נפרדו והוא נישא מחדש. כל שביניהם כיום הוא ילדיהם המשותפים ונכדיהם. הנאשם גורס כי מתחם הענישה ההולמת מתחיל במאסר מותנה ועד מספר חודשי עבודות שירות. בנסיבותיו, מאחר ואין כל פוטנציאל למימוש איומים נוכח הגירושים והחיים בנפרד של שניהם, סבור הנאשם כי ראוי להסתפק במאסר מותנה בלבד ולהימנע מסנקציה כספית מאחר ולנאשם ילד נכה שגם הוא דואג לגדלו.

(7) גם הנאשם עצמו דיבר בדיון לפניי. לדבריו, הוא נישא בשנית ומצוי בקשר טוב עם המתלוננת (גרושתו). הוא בקשר טוב גם עם ילדיו. הנאשם מאשר כי לא אמר דברים פשוטים. לדידו, השתת עבודות שירות יכולה לערער את נישואיו החדשים ושלום הבית.

דין והכרעה

(8) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. לפי סעיף 40ג(א), לקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט "יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", ולפי סעיף 40ג(ב) "בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה...".

(9) הערכים המוגנים ביחס לעבירת האיומים, הם שמירה על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדיון, על שלמות הגוף, הרכוש, וזה נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989); רע"פ 8736/15 בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018)). הצורך בשמירה על ערכים אלה מתחדד עוד יותר עת מדובר בעבירות שמבוצעות בין כותלי הבית בתוך המשפחה.

(10) נסיבות ביצוע העבירה: הנאשם אמר את אשר אמר למתלוננת על רקע מורת רוחו מן העובדה לפיה הגמלה המשולמת עבור בנם שסובל מנכות רפואית, משולמת לה ולא לו. כפי שהיה ניתן להתרשם מעדות המתלוננת, אף שהיא סבלה מהנאשם גידופים והשפלות במשך תקופה ארוכה בחיי נישואיהם, אך הדיבור שלו הפעם על מקרי הרצח והלחשה באוזנה, היו מפחידים במיוחד. דבריו אליה ברוח הדברים אם שמעה על אירוע

שבו הרופא "הרוסי" רצח את אשתו בשקט והיה חכם שלא בדומה לבעל "האתיופי" שרצח את אשתו בחדר המדרגות, וגם האמרה לפיה "נראה מתי אני אעשה לך את זה וכל הכסף בחשבון בנק יעבור אליי" וכי נשמתה תישרף בעולם הבא - מפחידים. לא מדובר בשיחת חולין. תוכן הדברים, הקשרם ונסיבות אמירתם הם דברי איום מפורשים.

(11) יותר מזה, כפי שצינתי בהכרעת הדין, להשקפתי, עצם ניצול ההקשר הדתי תוך העברת "הרמז" הבהוק של המעבר לעולם הבא, בהקשר דנן, מדובר באיום ברור ומפורש שיש בו להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. ללא ספק, מדובר במעשה חמור. עם זאת, לא מצאתי למקם את מעשה הנאשם ברף חומרה גבוה במיוחד. אין מחלוקת שבין בני הזוג לא היו מעשי אלימות פיזית במשך נישואיהם שנמשכו מעל מחצית של יובל שנים וזאת חרף היחסים העכורים. כמו כן, לא הוכח שהיו מקרי איום נוספים. הסמיכות והתיחום הקצר של הזמנים בין אמירת הדברים, אף הם מחזקים את המסקנה שלא מדובר בנסיבות שבחומרה גבוהה.

(12) מדיניות הענישה הנוהגת: לאחר בחינת פסיקה שדנה בעבירת האיומים ובחינת נסיבות העבירה לעיל, מנעד הענישה ההולמת במקרה לפנינו נע בין ענישה צופת פני-עתיד ברף הנמוך ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו עבודות שירות (לעתים מאסר ממש), לצד ענישה נלווית. ראו והשוו עם הפסיקה דנן בשינויים המחויבים כמובן: רע"פ 6403/18 הרוש נ' מדינת ישראל (28.11.2018); רע"פ 3057/18 פלדמן נ' מדינת ישראל (20.6.2018); עפ"ג (המחוזי מרכז) 54311-02-15 פושר נ' מדינת ישראל (3.5.2015); ת.פ. (שלום י-ם) 52948-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני (12.1.2023) (נוסח מותר בפרסום); ת.פ. (שלום י-ם) 35152-08-19 מדינת ישראל נ' כהן (17.5.2022); ת.פ. (שלום י-ם) 68308-12-18 מדינת ישראל נ' עדיקה (17.2.2022); ת.פ. (שלום רשל"צ) 43163-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני (12.12.2018).

(13) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ומיקום הנאשם במתחם: הנאשם בן 54. הוא נעדר עבר פלילי וזו ההסתבכות הראשונה שלו עם הדין הפלילי. הוא והמתלוננת כבר התגרשו וחיים בנפרד. הוא נשוי בשנית. לבני הזוג ילדים משותפים ונכדים. כל האמור נזקף לקולת העונש. בנוסף, ניתנת הדעת בהקשר זה לעובדת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח למשך חמישה ימים במסגרת הליך החקירה מושא האישום, ולאחר מכן הוא שהה מספר ימים במעצר בית לצד צו הרחקה מילדיו למשך חודש וחצי.

(14) מנגד, בשום שלב עד הרשעתו לא נטל הנאשם אחריות על מעשהו. עד יום זה, הוא לא התנצל לפני המתלוננת גם לא לאחר הרשעתו. אכן, זכותו המלאה של הנאשם לנהל את ההליך עד תום, אך בנסיבות כגון-דא אין הוא זכאי "להנחה" המגיעה לנאשם בפלילים שנוטל אחריות מלאה ומביע חרטה מבלי שהעדים יידרשו להעיד, והדברים יפים שבעתיים עת מדובר בבני משפחה, על כל הנובע מכך בהיבט הרגשי של העדתם. לצד זאת, מוכן אני להניח כי דברי הנאשם לפניי לפיהם: "מה שהיה לי לומר אמרתי לבית המשפט. לא אמרתי דברים פשוטים" (ש' 4, ע' 76) כתחילתה של הבעת חרטה מצדו ונטילת אחריות. בשקלול של כל האמור אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם.

תוצאה

(15) לאור האמור משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) שלושה חודשי מאסר ככל שהנאשם יעבוד עבירת אלימות או איומים תוך שנתיים מהיום.

(ב) הנאשם יישא בקנס בסך 1,000 ₪ שישולם עד יום 15.3.2023.

(ג) הנאשם יתחייב לשלם סך 3,000 ₪ זאת ככל שיעבור עבירת אלימות או איומים תוך שנה מהיום.

(16) על הנאשם לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד שבט תשפ"ג, 15 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.